

ನಿಯತ ರೂಪ (ಹರಿಹರನ 'ಕುಂಬಾರ ಗುಂಡಯ್ಯ'). ಅದನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆಯವರು 'ಬೆಳಗು' ಕವನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾವ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಒಡೆದು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಛಂದೋ ಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳಗಿನ ಮೆಲುಗಾಳಿಯ ಆನಂದ, ಉತ್ಸಾಹ, ನಾಟ್ಯಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

1917 ರ ಮೇ ತಿಂಗಳ ಆರ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರು ಕೀಟ್ಸ್,

ಕವಿಯ ಕಾವ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುತ್ತ ಸೌಂದರ್ಯದ ನಾಲ್ಕು ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಪೂರ್ಣತೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ನೆಲೆ, ನಾಲ್ಕು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ನೆಲೆ. ಅದನ್ನು ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಎಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅದನ್ನು ಚತುರ್ಮುಖ ಸೌಂದರ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು.

1. Sensuous Beauty ಐಂದ್ರಿಯಕ ಸೌಂದರ್ಯ

2. Imaginative Beauty ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸೌಂದರ್ಯ

3. Intellectual Beauty ಬೌದ್ಧಿಕ ಸೌಂದರ್ಯ

4. Ideal Beauty ಆದರ್ಶ ಸೌಂದರ್ಯ

'ಬೆಳಗು' ಕವನದ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ನುಡಿಯು ಐಂದ್ರಿಯಕ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು 'ಮೂಡಲ ಮನೆಯ ಮುತ್ತಿನ ನೀರಿನ ಎರಕ'ವಾಗಿ ಹೊಸ ಬೆಡಗಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದೆ. ಮೂರು ಮತ್ತು

ನಾಲ್ಕನೇ ನುಡಿಯು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ದುಂಬಿಯಂತೆ ಮಾಯಾಲೋಕ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಐದು ಮತ್ತು ಆರನೆಯ ನುಡಿಯು ಬೌದ್ಧಿಕ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು 'ಗಿಡಗಂಟಿಯಾ ಕೊರಳೊಳಗಿಂದ ಹಕ್ಕಿಗಳಾ ಹಾಡು' ಆಗಿಸಿ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಕಾವ್ಯಾನುಭವ ನೀಡಿದೆ. ಏಳನೆಯ ನುಡಿಯು ಆದರ್ಶ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಅನುಭಾವದ ನೆಲೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದಿದೆ. ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಸೂರ್ಯ ನೀಡುವ ಶಾಂತಿ, ಪ್ರೀತಿ, ಜನಮನದಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿ ಈ ನೆಲ ಗಂಧರ್ವರ ಸೀಮೆಯಾಗಲಿ ಎಂಬ ಮನುಜ ಕುಲದ ಗುರಿಯಾಗಿಸಿದೆ.

★★★

ಬೇಂದ್ರೆಯವರು ಕವಿ ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಟ್ಯಾಗೋರ ಮತ್ತು ಯೋಗಿ ಶ್ರೀ ಅರವಿಂದರನ್ನು ತಮ್ಮ